

26

L'AMOR CONJUGAL és la màxima expressió d'amistat

Segons sant Tomàs d'Aquino, l'amor conjugal té unes característiques que no trobarem en un amor que garanteixi una simple amistat entre dues persones, siguin del sexe que siguin. En efecte, la unió entre els esposos suposa unes connotacions afectives, espirituals i oblatives gens comunes, perquè inclouen la tendresa pròpia de tota amistat i, alhora, la passió eròtica existent entre l'home i la dona, una passió que evoluciona al llarg de tota la vida matrimonial.

«La nostra reflexió sobre l'himne a l'amor que sant Pau va escriure ens ha preparat per tractar de l'amor conjugal. És l'amor que uneix els dos esposos, santificat, enriquit i il·luminat per la gràcia del sagrament del Matrimoni que han contret.

Segons sant Tomàs d'Aquino, es tracta d'una «unió afectiva», espiritual i oblativa, que combina la tendresa de l'amistat i la passió eròtica, i que perdura al llarg dels anys, encara que els sentiments i la passió s'afebleixin.

El papa Pius XI ensenyava que **aquest amor amara tots els deures de la vida conjugal i ocupa un lloc d'honor.** Infós per l'Esperit Sant, aquest amor poderós és un reflex de l'aliança indestructible entre Crist i la humanitat, que va culminar en el seu lliurament fins a la fi, a la Creu. «L'Esperit que el Senyor ens infon renova el cor i fa l'home i la dona capaços d'estimar com Crist ens va estimar. **L'amor conjugal assoleix d'aquesta manera aquella plenitud a la qual està ordenat interiorment: la caritat conjugal**» (*Familiaris Consortio*, 13)» (AL 120).

Concebut d'aquesta manera, és natural que l'amor conjugal sigui considerat la màxima expressió d'amistat, una amistat que adquireix un caràcter global, absolut i exclusiu, i que dona lloc a una unió indissoluble. El matrimoni no ha estat instituint tan sols per a la procreació, sinó per tal que l'amor mutu es manifesti, progressi i vagi madurant ordenadament al llarg de tota la vida. A més a més, també inclou les notes pròpies de la passió, però una passió orientada a una unió cada dia més ferma i estable.

«Després de l'amor que ens uneix a Déu, l'amor conjugal és la màxima forma d'amistat. És una unió que té totes les característiques d'una bona amistat: interès pel bé de l'altre, reciprocitat, intimitat, tendresa, estabilitat, i la semblança que neix d'una vida compartida.

A tot això, el matrimoni hi afegeix una exclusivitat indissoluble, que s'expressa en el compromís de compartir i construir junts tota l'existència. Siguem sincers i reconeguem els signes d'aquesta realitat. Els qui s'estimen no consideren la seva relació com una cosa temporal. Els qui es casen no pensen que el seu entusiasme s'esvairà. Els qui són testimonis de la celebració d'una unió per amor, encara que fràgil, esperen que superarà el pas del temps. [...] **Per als creients, la promesa matrimonial també és una aliança davant Déu que reclama fidelitat»** (AL 123).

Per tot això, un matrimoni concebut com un contracte temporal, sotmès a unes condicions canviant amb el pas dels anys, no podria ser considerat un vertader matrimoni, simplement perquè l'amor conjugal és definitiu per raó de la seva pròpia naturalesa.

«Un amor feble o malaltís, incapaç d'acceptar el matrimoni com un desafiament que requereix lluitar, renéixer i renovar-se fins a la mort, no pot sostenir un compromís seriós. Sucumbirà a la cultura del que és efímer, que impedeix un procés constant de creixement.

Però prometre un amor per sempre és possible quan concebem un projecte que sobrepassa els nostres propis projectes, un projecte que ens sosté i ens capacita per sotmetre totalment el nostre futur a la persona estimada. Si aquest amor ha de poder superar totes les proves i mantenir-se fidel en contra de tot, sempre necessitarà el do de la gràcia que l'enforteix i l'eleva» (AL 124).

«A més a més, el matrimoni és una amistat que inclou les notes pròpies de la passió, però una passió orientada a una unió cada vegada més ferma i intensa. I això perquè el matrimoni no ha estat instituït només per a la procreació» sinó per tal que "l'amor mutu es manifesti, progressi i vagi madurant ordenadament" (*Gaudium et Spes*, 50).

Aquesta amistat peculiar entre un home i una dona adquireix un caràcter global i absolut que només es dona en la unió conjugal. Precisament per aquest caràcter global, la unió conjugal és també exclusiva, fidel i oberta a una nova vida. Tot és compartit, àdhuc la sexualitat, sempre amb el respecte recíproc» (AL 125).

- Creus que la teva idea de *matrimoni* encaixa amb la realitat de totes les parelles que coneixes? Saps a què és degut?
- Quina garantia de permanència pot tenir un amor conjugal que no sigui expressió d'un amor incondicional i exclusiu?